

paa egne Ben, om det var nødvendigt, for alle ville faa deres Ønsker opfyldte, kommunemæssigt set. At Skatteyderne naturligvis hellere se, at de ikke blive vedtagne, er noget andet, men i jo højere Grad den lægger ny Byrder paa Skatteyderne, i des højere Grad er den gunstig for Kommunekassen, og det er den saavel for Købstadkommunerne som for Landkommunerne. For Kjøbenhavns Kommunes Vedkommende vil Skattekommissionens Forslag blive meget ugunstigt, for saa vidt som den ikke vil kunne gøre Regning paa at faa nogen som helst Indtægt af den mellemkommunale Beskatning, uagtet Kjøbenhavn maaske er den Kommune i Landet, som har de fleste næringsdrivende, der ikke ere bosatte i selve Byen. Men i øvrigt vil Forslaget altsaa saavel for Kjøbenhavn som for Købstæderne føre til en Forbedring af de nuværende Forhold i en Retning, som har været ønsket af Købstæderne i mange Aar. Fra Landbruget har man knyttet Betingelser til Opfyldelsen af Købstædernes Ønsker; det gør man ogsaa nu, og dem faar man ogsaa ført igennem, og Købstæderne skulle i det hele taget kun faa, hvad de nu ønske ført igennem, hvis Landet faar sit ført igennem. Jeg skal kun henvise til Betænkningen over Forslag til Lov om Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde, afgiven af Folketinget den 16de Marts 1900, hvor det viser sig, at den Næringsafgift, man den Gang ønskede — de 3 pCt. af samtlige næringsdrivende — kunne Købstæderne faa, for saa vidt man vil indrømme, at der ogsaa skal svares 3 pCt. af Indtægten af saadanne Ejendomme, som ligge uden for den Kommune, hvori den paagældende Ejer bor. Det har man altsaa naaet uden at føje de store Skattelove til. Jeg synes, det er bedre, det bliver sagt, som sandt er, at det er en Kommuneskattelev, som kan blive meget indbringende for alle Parter, og at der aldeles ikke er nogen Grund for den Side, hvortil det ærede Medlem hører, til at lade Købstæderne forstaa, at det er et særligt Offer, der bringes til Fordel for dem.

Hvad nu angaar denne Beskatningsmaade i det Forslag om den mellemkommunale Beskatning, som ikke foreligger her i Dag, vil jeg dog tillade mig at gøre de ærede Repræsentanter for Købstæderne, som maatte synes, at det var, hvad det ogsaa i og for sig var, ret fordelagtigt for deres Kommunekasser at kunne sætte udenbysboende næringsdrivende i en Skat, der svarer til $\frac{2}{3}$ af den Skat, som de vilde have at betale, hvis de havde boet i Kom-

munen, — i alt Fald haft at betale af den af den paagældende Næring oppebaarne Indtægt, — opmærksomme paa, at der lige over for denne Indtægt for Kommuner, i hver eneste Kommune vil komme til at staa en tilsvarende Udgift, nemlig $\frac{2}{3}$ af den Skat, som disse Købstæder nu oppebære af Folk, som bo i Kommunen, men som drive Virksomhed, Fabrikker, Landejendomme eller andre Ejendomme uden for Kommunen. Kommunen vil komme til at afgive $\frac{2}{3}$ af denne Skat, de nu have, saa at der over for det opnaaede Plus staar et naturligvis for de forskellige Købstæder vekslende Minus, et Minus, der for Kjøbenhavns Vedkommende efter mit Skøn vil være større end det Plus, den faar, saa at Kjøbenhavn efter min Beregning vil have et Tab ved Gennemførelsen af det Forslag, som endnu ikke foreligger til Behandling. Det kan ogsaa udtrykkes saaledes: dersom en Kommune paa samme Tid i højere Grad er Opholdskommune for saadanne, som eje Ejendomme uden for Kommunen, end den er Erhvervskommune for saadanne, som bo uden for den, men drive Næring i den, vil den have mindre Fordel af det Forslag, som giver Beskatningsretten, og den vil i mange Tilfælde kunne have et betydeligt Tab. Dette komme vi imidlertid til at tale om ved en anden Lejlighed. Jeg har kun villet nedlægge en bestemt Indsigelse, for at det ikke her i Tinget uimodsagt skulde kunne gøres gældende —, hvad det ikke kunde i det andet Ting — at den Lov om Kommuneskat, som foreligger i Folketingets Skattekommission, er særlig gunstig, særlig imødekommende over for Kjøbenhavn og over for Købstæderne, thi den er det i alt Fald snarere i en ringere end i en højere Grad, end den er det over for Landets øvrige Kommuner.

Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) udtalte sig meget vidtløftig om det Forslag, der fra Regeringens Side er stillet om, at en Ejendom skulde anslaaes til at bringe en Indtægt af $3\frac{1}{2}$ pCt., hvis det ikke kunde eftervises, at den havde bragt større Indtægt, og mente, at jeg som en anden Alexander den Store havde overhugget en gordisk Knude ved at fastslaa en bestemt Procent som en Indtægt for en fast Ejendom. Jeg maa imidlertid bedrøve det ærede Medlem med, at jeg ikke kan rose mig af i den Henseende at kunne sammenligne mig med hin store Hersker. Det er nemlig saa, at for nærværende Tid ere de Vedtægter, som gælde for Købstæderne, approberede af Indenrigsministeriet, og de